

Γέροντας Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης: Τα παιδιά με τους συνεχείς επαίνους δεν οικοδομούνται

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Τα παιδιά με τους συνεχείς επαίνους δεν οικοδομούνται. Γίνονται εγωιστές και κενόδοξοι. Θα θέλουν σ' όλη τους τη ζωή να τους επαινούν όλοι διαρκώς, έστω κι αν τους λένε και ψέματα. Δυστυχώς, σήμερα μάθανε όλοι να λένε και ψέματα και τα δέχονται οι κενόδοξοι, είναι η τροφή τους. «Πες το, κι ας είναι ψέμα, κι ας είναι ειρωνεία», λένε. Ο Θεός αυτό δεν το θέλει. ο Θεός θέλει την αλήθεια. Δυστυχώς, αυτό δεν το καταλαβαίνουν όλοι και κάνουν το εντελώς αντίθετο.

Τα παιδιά όταν τα επαινείς συνεχώς, χωρίς διάκριση, τα πειράζει ο αντίθετος. Τους ξεσηκώνει το μύλο του εγωισμού και, συνηθισμένα από μικρά στους επαίνους από γονείς και δασκάλους, προχωρούν ίσως στα γράμματα, αλλά τι το όφελος; Στη ζωή θα βγουν εγωιστές και όχι χριστιανοί. Οι εγωιστές δεν μπορούν να είναι ποτέ χριστιανοί. Οι εγωιστές θέλουν διαρκώς όλοι να τους επαινούν, όλοι να τους

αγαπάνε, όλοι να λένε καλά γι' αυτούς, πράγμα που ο Θεός μας, η Εκκλησία μας, ο Χριστός μας δεν το θέλει.

Η θρησκεία μας δεν θέλει από μικρά να μαθαίνουν αγωγή. Αντίθετα, θέλει τα παιδιά από μικρά να μαθαίνουν στην αλήθεια. Η αλήθεια του Χριστού τονίζει ότι, άμα επαινείς έναν άνθρωπο, τον κάνεις εγωιστή. Ο εγωιστής είναι ο μπερδεμένος, ο οδηγούμενος υπό του διαβόλου και του κακού πνεύματος. Έτσι, μεγαλώνοντας μέσα στον εγωισμό, η πρώτη του δουλειά είναι ν' αρνείται τον Θεό και να είναι εγωιστής απροσάρμοστος μέσα στην κοινωνία.

Πρέπει να πεις την αλήθεια, να τη μάθει ο άνθρωπος. Αλλιώς τον υποστηρίζεις στην αμορφωσιά του. Όταν πεις στον άλλο την αλήθεια, αυτός κατατοπίζεται, προσέχει, ακούει και τους άλλους, εγκρατεύεται. Έτσι και στο παιδί θα πεις την αλήθεια, θα το μαλώσεις, για να κατατοπισθεί ότι αυτό που κάνει δεν είναι καλό. Τι λέγει ο σοφός Σολομών; «Ός φείδεται της βακτηρίας, μισεί τον υιόν αυτού, ο δε αγαπών, επιμελώς παιδεύει». Όχι, όμως, να το δέρνεις με τη μαγκούρα. Τότε φεύγομε απ' τα όρια και γίνεται το αντίθετο.

Με τον έπαινο από μικρά τα παιδιά μας τα οδηγούμε στον εγωισμό. Και τον εγωιστή μπορεί και να τον κοροϊδεύεις, αρκεί να του λείεις ότι είναι καλός, να του φουσκώνεις το εγώ του. Κι έτσι σου λείει: «Α, αυτός που μ' επαινεί, αυτός είναι καλός». Αυτά δεν είναι σωστά πράγματα. Επειδή ο άνθρωπος μεγαλώνει με τον εγωισμό, αρχίζουν τα μπερδέματα μέσα του, υποφέρει, δεν ξέρει τι κάνει. Αιτία της ψυχικής ακαταστασίας είναι ο εγωισμός. Αυτό το πράγμα και οι ίδιοι οι ψυχίατροι, άμα το μελετήσουν, θα το βρουν, ότι ο εγωιστής είναι άρρωστος.

Ποτέ δεν πρέπει να επαινούμε τους συνανθρώπους μας και να τους κολακεύουμε, αλλά να τους οδηγούμε στην ταπείνωση και στην αγάπη του Θεού. Κι ούτε να επιζητούμε εμείς να μας αγαπάνε, λέγοντας επαίνους στους άλλους. Να μαθαίνουμε ν' αγαπάμε κι όχι να ζητούμε να μας αγαπάνε. Ν' αγαπάμε όλους τους εν Χριστώ αδελφούς ανιδιοτελώς, χωρίς να περιμένουμε επαίνους κι αγάπη απ' αυτούς. Αυτοί θα κάνουνε για μας ό,τι ο Θεός τους λέει. Αν είναι κι εκείνοι χριστιανοί, θα δώσουνε δόξα στον Θεό, που βρεθήκαμε και τους βοηθήσαμε ή τους είπαμε έναν καλό λόγο.

Έτσι να οδηγείτε και τα παιδιά του σχολείου. Αυτή είναι η αλήθεια. Αλλιώς γίνονται απροσάρμοστα. Δεν ξέρουνε τι κάνουν και που βαδίζουν και αιτία είμαστε εμείς, που τα κάναμε έτσι. Δεν τα οδηγήσαμε στην αλήθεια, στην ταπείνωση, στην αγάπη του Θεού. Τα κάναμε εγωιστές και να το αποτέλεσμα τώρα!

Υπάρχουν, όμως, και τα παιδιά που προέρχονται από γονείς ταπεινούς κι από μικρά όταν είναι, τους μιλάνε για τον Θεό και την αγία ταπείνωση. Αυτά τα παιδιά δεν δημιουργούν προβλήματα στους συνανθρώπους τους. Δεν θυμώνουν, όταν τους υποδεικνύεις το λάθος τους, αλλά προσπαθούν να το διορθώσουν, και προσεύχονται ο Θεός να τους βοηθήσει να μη γίνουν εγωιστές.

Εγώ, τι να σας πω, όταν είχα πάει στο Άγιον Όρος, πήγα σε κάτι γέροντες αγιότατους. Αυτοί ποτέ δεν μου είπαν «μπράβο». Πάντα με συμβουλεύανε πως ν' αγαπάω τον Θεό και πως να είμαι πάντα ταπεινός. Να επικαλούμαι τον Θεό να μ' ενισχύει στην ψυχή μου και να Τον αγαπάω πολύ. Ούτε το ήξερα αυτό το «μπράβο», ούτε ποτέ το εζήτησα. Αντίθετα στενοχωριόμουν, άμα οι Γέροντές μου δεν με μαλώνανε. Έλεγα: "Να πάρει η ευχή, να με μαλώνουνε, να μου φέρονται σκληρά". Αυτά που σας λέω τώρα, να τ' ακούσει ένας χριστιανός, τι θα πει; Θα τα χάσει και θα τ' απορρίψει. Κι όμως, αυτό είναι το σωστό, το ταπεινό, το ακραιφνές.

Ούτε οι γονείς μου μου είπαν ποτέ «μπράβο». Ούτε το ήθελα το «μπράβο». Γι' αυτό ό,τι έκανα, το έκανα ανιδιοτελώς. Τώρα που μ' επαινούν οι άνθρωποι, αισθάνομαι πολύ άσχημα. Τι να σας πω... Κλωτσάω μέσα μου, όταν οι άλλοι μου λένε «μπράβο». Αλλά δεν μ' έβλαψε που έμαθα την ταπείνωση. Και τώρα γιατί δεν

θέλω να μ' επαινούν; Διότι ξέρω ότι ο έπαινος τον κάνει κούφιο τον άνθρωπο και διώχνει την Χάρη του Θεού. Και η Χάρη του Θεού έρχεται μόνο με την αγία ταπείνωση. Ο άνθρωπος ο ταπεινός είναι ο τέλειος άνθρωπος. Δεν είναι ωραία αυτά; Δεν είναι αληθινά;

Σ' όποιον τα πεις αυτά, θα πει: «Τι λες, καλέ, άμα δεν επαινέσεις το παιδί ούτε να διαβάσει μπορεί, ούτε, ούτε....». Μα συμβαίνει αυτό, γιατί έτσι είμαστε εμείς και κάνομε και το παιδί μας έτσι. Δηλαδή έχομε ξεφύγει απ' την αλήθεια. Ο εγωισμός έβγαλε τον άνθρωπο απ' τον Παράδεισο, είναι μεγάλο κακό. Οι πρώτοι άνθρωποι, ο Αδάμ και η Εύα, ήταν απλοί και ταπεινοί, γι' αυτό ζούσαν στον Παράδεισο. Δεν είχαν εγωισμό. Είχαν, όπως λένε στη θεολογική γλώσσα, το αρχέγονον.

Όταν λέμε «αρχέγονον», εννοούμε τα χαρίσματα που έδωσε ο Θεός αρχικά, όταν εδημιούργησε τον άνθρωπο, δηλαδή τη ζωή, την αθανασία, τη συνείδηση, το αυτεξούσιο, την αγάπη, την ταπείνωση κ.ά. Μετά ο διάβολος κατόρθωσε με τον έπαινο και τους επλάνησε. Γεμίσανε εγωισμό. Το φυσικό, όμως, του ανθρώπου, έτσι όπως τον έπλασε ο Θεός, είναι η ταπείνωση. Ενώ ο εγωισμός είναι κάτι το αφύσικο, είναι αρρώστια, είναι παρά φύσιν.

Όταν, λοιπόν, εμείς στο παιδί με τους επαίνους δημιουργούμε αυτό το «υπερεγώ», του φουσκώνομε τον εγωισμό, του κάνομε μεγάλο κακό. Το κάνομε να γίνεται πιο επιρρεπές στα διαβολικά πράγματα. Έτσι μεγαλώνοντάς το, το απομακρύνομε απ' όλες τις αξίες της ζωής. Δεν νομίζετε ότι αυτά είναι η αιτία που τα παιδιά χάνονται, που οι άνθρωποι ανταρτεύουν; Είναι ο εγωισμός, που τους έχουν απ' τη μικρή ηλικία εμφυτεύσει οι γονείς. Ο διάβολος είναι ο μέγας εγωιστής, ο μέγας εωσφόρος. Δηλαδή ζούμε τον εωσφόρο μέσα μας, ζούμε τον διάβολο. Δεν ζούμε την ταπείνωση. Η ταπείνωση είναι του Θεού, είναι κάτι το απαραίτητο για την ψυχή του ανθρώπου. Είναι κάτι το οργανικό. Και όταν λείπει, είναι σαν να λείπει απ' τον οργανισμό η καρδιά. Η καρδιά δίνει ζωή στον οργανισμό και η ταπείνωση δίνει ζωή στην ψυχή. Με τον εγωισμό ο άνθρωπος είναι πλέον με το μέρος του κακού πνεύματος, δηλαδή αναπτύσσεται με το κακό πνεύμα και όχι με το αγαθό.

Αυτό κατόρθωσε ο διάβολος να κάνει. Έκανε τη γη λαβύρινθο, για να μην μπορούμε να συνεννοηθούμε μεταξύ μας. Τι είναι αυτό που πάθαμε και δεν το καταλάβαμε; Βλέπετε πώς πλανηθήκαμε; Καταντήσαμε τη γη μας και την εποχή μας σωστό ψυχιατρείο! Και δεν καταλαβαίνομε τι μας φταίει. Όλοι απορούμε: «Τι

γίναμε, που πάμε, γιατί τα παιδιά μας πήρανε τους δρόμους, γιατί φύγανε απ' τα σπίτια τους, γιατί παρατήσανε τη ζωή, γιατί παρατήσανε τη μόρφωσή τους; Γιατί γίνεται αυτό;». Ο διάβολος κατόρθωσε να εξαφανίσει τον εαυτό του και να κάνει τους ανθρώπους να χρησιμοποιούν άλλα ονόματα. Οι γιατροί, οι ψυχολόγοι λένε συχνά, όταν ένας άνθρωπος πάσχει: «Α, νεύρωση έχεις! Α, άγχος έχεις!» και τα τοιαύτα. Δεν παραδέχονται ότι ο διάβολος υποκινεί και διεγείρει στον άνθρωπο τον εγωισμό. Κι όμως ο διάβολος υπάρχει, είναι το πνεύμα του κακού. Αν πούμε ότι δεν υπάρχει, είναι σαν να αρνούμαστε το Ευαγγέλιο που μιλάει γι' αυτόν. Αυτός είναι ο εχθρός μας, ο πολέμιος μας στη ζωή, ο αντίθετος του Χριστού και λέγεται αντίχριστος. Ο Χριστός ήλθε στη γη, για να μας απαλλάξει από τον διάβολο και να μας χαρίσει τη σωτηρία.

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι πρέπει να μάθουμε στα παιδιά να ζουν ταπεινά και απλά και να μη ζητούν τον έπαινο και το «μπράβο». Να τα μάθουμε ότι υπάρχει η ταπείνωση, που είναι η υγεία της ζωής.

Η νοοτροπία της σημερινής κοινωνίας κάνει κακό στα παιδιά. Έχει άλλη ψυχολογία, άλλη παιδαγωγική, που απευθύνονται σε παιδιά άθεων. Η νοοτροπία αυτή οδηγεί στην ασυδοσία. Και βλέπετε τ' αποτελέσματα στα παιδιά και στους νέους. Φωνάζουν σήμερα οι νέοι. Λένε: «Πρέπει να μας καταλάβετε!» Δεν πρέπει, όμως, να πάμε εμείς σ' αυτούς. Αντίθετα, θα προσευχόμαστε γι' αυτούς, θα λέμε το σωστό, θα το ζούμε, θα το κηρύττομε, αλλά δεν θα προσαρμοσθούμε με το πνεύμα τους. Να μη χαλάσουμε το μεγαλείο της πίστεως μας. Δεν γίνεται, για να τους βοηθήσουμε, ν' αποκτήσουμε τη δική τους νοοτροπία. Πρέπει να είμαστε αυτοί που είμαστε και να κηρύττομε την αλήθεια, το φως.

Από τους Πατέρες θα μάθουν τα παιδιά. Η διδασκαλία των Πατέρων θα μάθει στα παιδιά μας για την εξομολόγηση, για τα πάθη, για τις κακίες, πως νικούσαν οι άγιοι τον κακό εαυτό τους. Κι εμείς θα ευχόμαστε ο Θεός να εγκύψει μέσα τους.

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr